

прозрачността и доверието в работата на съдебната система. Моли съда да остави в сила обжалваното решение. Ответникът се представлява от адв. Александър Кашъмов, Адвокатска колегия, гр. София.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Неоснователен е доводът за материална незаконосъобразност на съдебното решение по чл. 13, ал. 2 ЗДОИ. Искането не е направено в контекста на проверка по Закона за съдебната власт (ЗСВ). По делото няма данни за иницирана, всяка или приключила такава, за да се разглежда исканата информация като свързана с оперативната подготовка на актове на Висшия съдебен съвет или на председателя на Софийски градски съд. Напротив, информацията има самостоятелно значение и от нея може да се направи извод за дейността на задължен по закона субект. Касае се за информация на електронен и хартиен носител, съдържаща се в описните книги за граждански и наказателни дела по чл. 50 от Правилника за администрацията в районните, окръжните, административните, военните и апелативните съдилища (Правилника), достъпът до която не е ограничен.

Върховният административен съд счита касационната жалба за допустима – подадена е от надлежна страна, в срока по чл. 211 АПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение съдът приел от фактическа страна, че със заявление, вх. №ЗДОИ-01 от 18.02.2013 г., Доротея Дачкова Григорова, в качеството си на журналист във в. „Труд“, поискала достъп до обществена информация: справка за наказателните дела, по които към 18.02.2013 г. е обявена присъда, но все още не са депозирани мотиви като справката съдържа номера на делото, името на съдията-докладчик и датата на произнасяне на присъдата; справка за гражданските дела, които към 18.02.2013 г. са обявени за решаване, но по които не е обявено решение като справката съдържа номера на делото, името на съдията-докладчик и датата на съдебното заседание, в което делото е обявено за решаване. С решение №1 от 04.03.2013 г., председателят на Софийски градски съд отказал, на основание чл. 28, ал. 2 във вр. с чл. 37, ал. 1, т. 1 ЗДОИ, предоставянето на исканата информация. Мотивът за отказ е: „Исканата информация е служебна по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, свързана е с издаването на крайни административни актове, както от административния ръководител на СГС, така и от Инспектората към ВСС, при упражняване на правомощията им, и няма самостоятелно значение“.

Въз основа на така установените факти съдът приел от правна страна, че исканата информация е служебна по смисъла на чл. 11, ал. 1 ЗДОИ и не са налице предпоставките за отказ от предоставянето ѝ. Информацията е свързана с обществения живот в страната и дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на съдебната власт и в частност на Софийски градски съд относно организацията на работа, натовареността и спазването на предвидените нормативни срокове за решаване на делата. Информацията не е свързана с оперативната подготовка на актове на органите и има самостоятелно значение. Приел, че най-общото посочване, че информацията има значение за актове на председателя на съда и на Инспектората към Висшия съдебен съвет не е достатъчен мотив за постановения отказ. Приел, че административният ръководител има правомощия по атестирането и търсенето на дисциплинарна отговорност на съдиите, но той не издава крайни актове, тъй като те са от компетентността на Висшия съдебен съвет. Същият аргумент приел, че е налице и досежно правомощията на Инспектората към Висшия съдебен съвет. Приел, че отказът не е мотивиран още повече, че такава информация е предоставяна в предходни години. Приел, че съдебните заседания са публични и исканата информация е публична. Приел, че органът не обсъдил и не изложил мотиви относно надделяващ обществен интерес с оглед на факта, че искането е направено от журналист. Въз основа на това направил извод за незаконосъобразност на оспореното решение и го отменил.

Този извод на съда е правилен.

При така установените по делото факти и с оглед на доводите на касатора в подкрепа на

твърдяните отменителни основания безспорно по делото е, че исканата информация е обществена служебна по смисъла на чл. 11, ал. 1 ЗДОИ. Спорът по делото е досежно наличието на основания за ограничаване на достъпа до нея по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 1 ЗДОИ. Не се спори, че хипотезата на чл. 13, ал. 2, т. 2 ЗДОИ е неприложима. Касаторът не излага доводи досежно приетото от съда нарушение на чл. 13, ал. 4 ЗДОИ.

Свободният достъп до обществена служебна информация може да бъде ограничен при наличие на визираните в чл. 13, ал. 2, т. 1 ЗДОИ обстоятелства. Видно от разпоредбата законодателят изисква кумулативно служебната информация да е свързана с оперативната подготовка на актове на органите и да няма самостоятелно значение. Касаторът твърди, че исканата служебна информация е свързана с оперативната подготовка на негови и на Инспектората към Висшия съдебен съвет актове. Видно от заявлението исканата информация дава представа за срочността, с която съдиите от наказателно и гражданско отделение на Софийски градски съд изготвят мотивите на постановените от тях съдебни актове. Сроковете за изготвяне на мотивите на съдебните актове са предвидени в процесуалните закони и като процесуални срокове тяхното неспазване може да доведе до осъществяване на дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 307, ал. 4, т. 1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Законодателят не е обвързал дисциплинарната власт на административния ръководител на съда и тази на Висшия съдебен съвет с конкретно по вид дисциплинарно нарушение, а с вида на наложеното наказание – чл. 311 ЗСВ. Следователно основателен е доводът на касатора, че при определени обстоятелства информацията, която е предмет на заявлението, би могла да бъде основание за образуване от председателя на съда на дисциплинарно производство по отношение на конкретния съдия. Но както сочи в заключението си и прокурорът, касаторът не твърди, че спрямо всички съдии-докладчици от наказателна и гражданска колегия на Софийски градски съд, независимо в какви срокове са предали мотивите на постановените от тях съдебни актове, има образувани дисциплинарни производства.

Следва да се направи ясна разлика между юридически факт, който с осъществяването си поставя началото на административно производство по което органът дължи произнасяне, например акт за установяване на административно нарушение, който съгласно чл. 36, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) поставя началото на административнонаказателно производство и който задължава органа да се произнесе с краен акт, чрез който ще реализира предоставената му от закона власт, и един юридически факт, който по преценка на дисциплинарно-наказващия орган може да бъде основание за образуване на дисциплинарно производство. До тогава, до когато не е образувано дисциплинарно производство юридическият факт не е свързан с оперативната подготовка на акт на органа.

Впрочем, напълно е възможно, първо, исканата информация никога да не представлява правопораждащ дисциплинарно производство факт, тъй като единствено нарушението на процесуалните срокове и то системно, е дисциплинарно нарушение. Едва ли председателят на Софийски градски съд обосновава презумира, че мотивите на всички съдебни актове в наказателното и гражданско отделение на съда са постановени в нарушение на процесуалните срокове и представляват основание за инициране на дисциплинарни производства по отношение на всички съдии-докладчици от двете отделения. И второ. Исканата информация може да представлява правопораждащ дисциплинарно производство факт по отношение на отделни съдии-докладчици, но органът да не е упражнил дисциплинарната си власт. Дисциплинарната власт не се упражнява при условията на обвързана компетентност. Дисциплинарно-наказващият орган е свободен в преценката си дали при наличие на юридически факт, който може да обоснове извършването на дисциплинарно нарушение, да образува или да не образува дисциплинарно производство. Видно от изложеното, доводът на касатора, че исканата информация е свързана с оперативната подготовка на негов акт е неоснователен. Що се отнася до довода на касатора, че исканата информация има същото предназначение и за актовете на Инспектората към

Висшия съдебен съвет, следва да се посочи, както правилно се мотивирал и съда, че дисциплинарно-наказващ орган е Висшият съдебен съвет, а не Инспекторатът към него – чл. 311 ЗСВ. Инспекторатът към Висшия съдебен съвет може да прави предложение за дисциплинарно наказание – чл. 132а, ал. 6 и 9 от Конституцията и чл. 54, ал. 1, т. 6 и чл. 312, ал. 1, т. 3 ЗСВ, но не с негов акт се образува дисциплинарно производство и не с негов акт се налага дисциплинарно наказание. С оглед на така установената конституционно и законово компетентност на Инспектората към Висшия съдебен съвет довода на касатора за характера на исканата информация като свързана с оперативната подготовка на актове на Инспектората е неоснователен.

Исканата обществена служебна информация, освен че не е свързана с подготовката на акт на органа, не осъществява и втората кумулативна предпоставка, за да е допустимо ограничаването на достъпа до нея. Исканата информация има самостоятелно значение. Тя отразява изпълнението на задълженията на съдията по постановяването на съдебните актове в разумен срок, което, заедно с постановяването на правилни актове, е гаранция за добро правосъдие, т.е. за качествено изпълнение на предоставената му от държавата правораздавателна власт. Тя отразява и факти, които в своята съвкупност предпоставят това качествено изпълнение и които са функция на администрирането на правораздавателната дейност на съда като разпределението на делата, натовареността на съдиите, начина на упражняване на дисциплинарната власт от дисциплинарно наказващите органи. Тоест, исканата информация има самостоятелно значение за целите по чл. 2 ЗДОИ. Наред с това информацията е поискана от ответника по касационната жалба в качеството му на журналист от национален всекидневник. А събирането на информация от журналистите е съществен, неотменим етап от изпълнението на професионалните им задължения и с оглед на това от изпълнението на тяхната „необходима обществена функция да предоставят информация на обществото като цяло“ и „да служат като фактор, който се грижи за неговите интереси“ (решение №7 от 04.06.1996 г. по конституционно дело №1/1996г.). Този факт, без да противопоставя субектите на правото на достъп до информация по смисъла на чл. 4, ал. 1, 2 и 3 ЗДОИ, установява значението на исканата информация за обществения живот в страната, част от който е дейността на съдебната власт и конкретно дейността на Софийски градски съд, и за възможността гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект.

Видно от изложеното релевираните от касатора отменителни основания са неоснователни. Съдът точно установил фактите по делото, въз основа на тях направил обосновани фактически изводи и правилно тълкувал и приложил относимите материалноправни разпоредби, поради което решението му е правилно. При извършената, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, служебно проверка на валидността и допустимостта на съдебното решение съдът констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което и като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Върховният административен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №4010 от 14.06.2013 г. на Административен съд, гр. София, постановено по административно дело №3156/2013 г.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Таня Вачева
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Иван Раденков
/п/ Соня Янкулова